

Preasfințitul Părinte Visarion, fost episcop vicar la Sibiu: Să ne amintim de mitropolitul Antonie

La 14 ani de la moartea Mitropolitului Antonie Plămădeală, Preasfințitul Părinte Visarion transmite prin intermediul Basilica.ro câteva gânduri despre acest „mare ierarh” cu care a colaborat timp de opt ani în calitate de Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sibiului.

În textul transmis, ierarhul „conturează vag aspecte ale uriașei personalități a mitropolitului Antonie”.

„A fost un om mare și un ierarh la fel de mare. Poate după Andrei Șaguna și Nicolae Bălan, mitropolitul Antonie este al treilea ca mărime”, a subliniat Episcopul Visarion al Tulcii.

Să ne amintim de mitropolitul Antonie...

A vorbi despre mitropolitul Antonie Plămădeală înseamnă a evoca una dintre marile

personalități bisericești și culturale ale zilelor noastre, care prin tot ceea ce a lucrat și a înfăptuit s-a înscris pe deplin în „șirul dascălilor de cuget și simțire românească” și al marilor ierarhi ai Bisericii străbune.

Au trecut 14 de ani de zile de când Mitropolitul Antonie, după o lungă și grea suferință pe care însă a purtat-o cu resemnare creștinească asemenea unui mucenic, a trecut la cele veșnice.

A trecut la Domnul în ziua de 29 august 2005, când trupul său istovit de boală și de istovitoare muncă și dăruire a coborât „în casa cea de lut a strămoșilor săi” – după cuvântul mitropolitului cărturar Varlaam al Moldovei, ca să se odihnească de ostenele acestei vieți în cripta pregătită din vreme la ctitoria sa de suflet de la Mănăstirea Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus.

Deși au trecut atâția ani de la plecarea lui dincolo, mitropolitul Antonie este mereu prezent în viața Bisericii în chip nevăzut, iar numele său și faptele sale pe tărâm bisericesc, cultural și patriotic sunt pomenite cu pioșenie de către toți cei care l-au cunoscut, l-au prețuit și l-au iubit.

Cu siguranță că vremurile ce vor veni vor scoate și mai mult în evidență personalitatea de excepție plurivalentă a mitropolitului Antonie.

Născut în Basarabia, cea atât de încercată în decursul istoriei, școlit la înaltele instituții teologice din țară și din străinătate, înzestrat de Dumnezeu cu o minte ageră, cu o tenacitate și cu o dăruire deosebite, mitropolitul Antonie a gustat din plin încă de tânăr din paharul amar al încercărilor și al umilinței.

Prigonit de regimul trecut, hăituit și închis, marginalizat și trecut la munca de jos – deși era doctorand și ieromonah – Antonie Plămădeală a avut parte însă și de o protecție specială din partea Părintelui Ceresc. Și aceasta s-a arătat prin purtarea de grijă a vrednicului de pomenire, patriarhul Justinian Marina, care l-a sprijinit și l-a scos din umilință, trimitându-l la studii la Oxford, de unde s-a întors cu un doctorat strălucit.

Tot patriarhul Justinian l-a promovat apoi în ierarhia superioară bisericească, propunându-l Sf. Sinod ca episcop-vicar patriarhal, funcție în care va fi unul dintre colaboratorii apropiați ai patriarhului Justinian.

În întreaga sa activitate mitropolitul Antonie a fost un om integru, un om tenace care ținea la demnitatea sa de arhiereu și care se mândrea pe bună dreptate cu opera sa scrisă și mai ales aceea înfăptuită la Buzău, la Sibiu, la Sâmbăta de Sus ca și în toată eparhia ce cuprindea atunci trei județe : Sibiu, Brașov și Covasna.

A fost un om ce ținea cu sfințenie la principiile sale.

A ctitorit mult în eparhie, la Centru Arhiepiscopesc, la Păltiniș, la Bazna și mai ales la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, pe care a avut bucuria să o vadă sfințită la 15 august 1993 de către Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului și Prea Fericitul Patriarh Teoctist al României, împreună cu aproape toți membrii Sf. Sinod.

A fost un cărturar de vocație, lăsând o dâră luminoasă în cultura românească și bisericească prin cele 40 de cărți scrise de el, unele devenite emblematice.

A fost în același timp și un ecumenist de vocație, fiind un adevărat ambasador al Biserica Ortodoxă Română în întreaga lume creștină. Activitatea sa rodnică de la birou, de la amvon și de pe teren i-a fost recunoscută unanim de toți ce care l-au cunoscut sau au avut prilejul de a-i fi în preajmă. Vreme de 8 ani i-am fost colaborator apropiat ca episcop-vicar și am avut mult de învățat de la dânsul și împreună am lucrat pentru bunul mers al vieții bisericești din eparhie.

De acolo, de la Sâmbăta de Sus, unde-și doarme somnul de veci, alături de înaintașii săi în scaun Nicolae Bălan, Nicolae Colan și Nicolae Mladin, el veghează cu siguranță asupra Ardealului pe care l-a iubit atât de mult și pe care l-a slujit până la sacrificiu. El poate fi pe deplin mulțumit că munca și jertfa sa i-au fost încununuate de succes și de recunoaștere unanimă, de prețuirea și de stima contemporanilor și a generațiilor viitoare.

Toate cele spuse până acum conturează vag aspecte ale uriașei personalități a mitropolitului Antonie. A fost un om mare și un ierarh la fel de mare. Poate după Andrei Șaguna și Nicolae Bălan, mitropolitul Antonie este al treilea ca mărime.

Fie ca acum, la împlinirea a 14 de ani de la plecarea lui în veșnicie, noi, cei din „Biserica slujitoare” să-i aducem un smerit omagiu, să-i urmăm sfaturile și îndemnurile pe care ni le-a lăsat, să-i înconjurăm cu venerație mormântul pe care să așezăm lacrimile și florile recunoștinței și să-L rugăm pe Dumnezeu să-i facă parte de odihna cea fericită a aleșilor Săi.

Veșnică să-i fie pomenirea și memoria binecuvântată!

† Visarion
Episcopul Tulcii

Foto credit: Ziarul Lumina

- basilica.ro